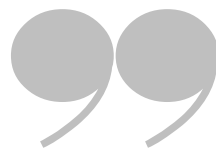

JÁSZ ATTILA

Felhőfoszlányok a hajnali fűben

(RÉSZLETEK)

*A vadaspark üres, bejárata nyitva,
sehol egy állat, Jézus lábaihoz ül
egy fehér kutya a kápolna freskóján,
a többi állat szépen sorban áll még
simogatásra, mert mindig az utolsó
kilométerek a leghosszabbak, ezt
tudjuk jól, a tükörből látszik már
a tenger, napfényben fürdenek
a poros, út menti fák.*

*Ötszáz éves, kő kerítésfalak, le-
omlanak, megmaradnak, ahogy a
vers is benned, épül és ledől, ahogy
sirály alszik a lámpaoszlop tetején,
mintha nem is élne, aztán mégis
elrepül, a tenger nyugodt tükre
fölött suhan el, míg árnyéka
elnyeli.*

*A végtelenségig tudnád nézni a tengert,
szagolni, érezni, élvezni, ahogy elmerülsz
benne, mint egy nőben, ahogy megszületsz
általa minden alkalommal újra,*

*a végtelenségig el tudnád nézni ezt a
mozdulatlanságot, ami folytonos változás
és alakulás valójában,*

*a végtelenségig el tudnád képzelni, hogy a
kék árnyalatait számlálod, különbözteted,
határozod és mosatod egymásba a sziklák
szürke árnyalataival, a fű száraz sárgás-
zöldjével,*

viszonyításként a felhők és a hullámok
fehér taraját tartod még szemed előtt a
végtelenségig.

Egy fekete kutya szalad a tengerparti
sziklákon, megáll, szimatol a szélben,
kíváncsi rá, mit üzen,

életről, küzdelemről, félelmekről és
nyugalomról, ahogy áll a sziklán a
viharos szélben, alatta csapkodnak
a haragos hullámok,

odanyalintanak, majd visszahúzzák
habzó nyelvüket, hogy újra és újra,
fáradhatatlanul tegyék próbára
a fekete kutya nyugalját.

A horizontot elfújja a szél, egy vékony,
átmeneti sáv marad a víz és az ég között,
szinte észrevétlen, de mégis érzékelhető
még a két halványszürke sáv közötti
részben.

Csak a madarak röpte lebeg az égen,
se nap, se felhők, csak az esőszálakon
reptetett melankólia monotóniája.

A toronyfelhők alatt még látszik
a fák tornyai közül éppen kilógó,
dombon álló kis kápolna rozsdás
sapkájának tüskés bojtja
a viharos szélben.